

Dafina Bârcă

Jurnal din subterane

– roman –

Cuvânt de binecuvântare – Preasfințitul Lucian,
Episcopul Caransebeșului

Colecția *Povestiri. Romane. Memorii* – 6

Făgăraș, 2021

și

Editura Episcopiei Caransebeșului

Despre autor

DAFINA BĂRCĂ s-a născut în 2002 la București, fiind cel mai mare copil dintre cei trei ai familiei. În 2009 se mută cu familia în satul Feneș – locul natal al bunicului dinspre mamă – un sat mic, adunat, la poalele Munților Godeanu-Țarcu. Aici urmează cursurile primare, apoi gimnaziul la Armeniș, reprezentând județul Caraș-Severin la numeroase olimpiade și concursuri literare, unde obține rezultate remarcabile, dintre care amintim Olimpiada Națională de Religie din anul 2017 - Craiova, unde a obținut „Premiul pentru cea mai originală lucrare”.

La vârsta de 14 ani începe lucrul la această carte, manuscrisul fiind finalizat înainte de a împlini vârsta majoratului.

Anii de liceu îi parcurge la Seminarul Teologic Ortodox „Episcop Ioan Popasu” din Caransebeș, unde în anul 2019 obține Premiul I la Faza națională a Olimpiadei Naționale de Religie pentru Seminariile și Liceele Teologice – disciplina Noul Testament. În același an va lua Premiul I la Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață” - faza județeană, același loc obținându-l și la Concursul Național Școlar interdisciplinar „Cultură și spiritualitate românească”. Aceste locuri îi permit să se prezinte la fazele naționale de profil, unde, de asemenea, obține rezultate frumoase.

Fiind pasionată de teatru, în liceu coordonează Trupa „A Fronte” a Seminarului caransebeșean și debutează ca scenarist, regizor și actor amator. Împreună cu colegii săi, va pune în scenă piesele „Nu ne răzbunați!”, „Ciorbă de bolovan” (după textul lui Vasile Voiculescu), precum și „Micul Prinț”, după Antoine de Saint-Exupéry. Alături de trupa de teatru obține numeroase premii în cadrul unor festivaluri, atât pentru piese proprii cât și pentru reinterpretări clasice, și organizează frecvent spectacole apreciate de publicul de toate vârstele.

Încheie cei doisprezece ani de studii preuniversitare cu media generală 10.

În prezent este studentă la Sibiu și urmează, concomitent, cursurile a doua facultăți ale Universității „Lucian Blaga”: Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei șaguna” (Secția Teologie Pastorală) și Facultatea de Științe Socio-Umane (Secția Studiul Patrimoniului și Managementul Bunurilor Culturale).

Motto: „În lume neazuri veți avea;
dar îndrăzniți.
Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33)

Când cei mai mulți dintre noi cred că rețeta fericirii este cocktailul perfect dintre faimă și bogăție, atunci când mulți privesc cu dispreț în jos, când lumea este rea, iar bunătatea a fost ascunsă sub straturi groase de indolență, când frumosul nu mai sensibilizează inimi, când iubirea nu mai pătrunde în suflete, când Dumnezeu a devenit pentru noi un basm sau o idee îndepărtată de realitatea noastră, să încercăm să fim ALTFEL. Să învățăm să ascultăm tăcerea, să citim gândurile și să privim în noi înșine... Doar așa vom putea redeveni OAMENI...

Cuvânt înainte

Un jurnal despre subteranele noastre

Dafina Bârcă intră în categoria autorilor care, din prima, sunt scriitori. O cunosc personal și de aceea știu că autoarea acestui *Jurnal* este o copilă ce abia a terminat un Seminar teologic, altfel siguranța și ușurința scriiturii m-ar fi dus cu gândul la o serioasă experiență preexistentă de viață. Au sârbii un proverb care spune „Primul născut, și băiat!”, referindu-se la reușita unui lucru, din prima. *Jurnalul din subterane* este, după câte știu, prima ei scriere de gen, și care ar putea fi propusă unei edituri. De ce spun asta? Dafina Bârcă ne trece, pe parcursul câtorva ore bune de lectură, prin emoții puternice, de la lacrimă la zâmbet, pune în scenă mentalități ale lumii contemporane cărora li se opune claritatea și frumusețea credinței, adevărul veșnic. Adevăr care învinge totdeauna, ca atare și din perspectiva – sau lipsa de perspectivă – a unei vieți firave din canal!

N-am să povestesc *Jurnalul din subterane*, spun doar că e inspirativ, incitant... citiți-l! E despre credință, filosofia vieții, dragoste.

În schimb am să redau aici două citate din el. Unul de la începutul povestirii, referindu-se la personajul *tată*, un *tată cu rol asumat, duhovnicesc, prezent*, mai degrabă decât un tată biologic, care pare să fi pierdut toate bătlăliile pentru o firească poziție socială (el fiind cândva un medic renumit, ajuns să trăiască în canal), dar a câștigat bătlălia cea mare pentru așezarea

Împărăției Cerești în suflet și a sufletului în Împărăția lui Dumnezeu:

„Inima lui a primit de la oamenii acestei lumi doar lovituri. În cine se sprijinise, acela îl trădase. Cunoștea ipocrizia și interesul acelor care acum nici nu își aruncau privirea spre ei, ale acelor pentru care suferința era dezgustătoare... Poate, în viața sa, trecuse de multe ori pe lângă unii a căror soartă acum o împărțășea, prea grăbit, prea sigur pe sine, prea orgolios, văzând în toți și pretutindeni doar niște obiecte anatomice, pe care el trebuia să le trateze. Totul pentru el se rezuma la carcasă. Nu se gândea la decădere. Acest cuvânt nu putea fi folosit decât pentru alții. Până ce aceasta se izbi, față în față, de el... Până gustă din umilire și își dădu seama de deșertăciunea efemeră a acestei vieți clădită din iluzii frumos ambalate, fără conținut, fără profunzime... Averea, aceasta era ceea ce prima... Banul, nesecat izvor al tuturor amărăciunilor omenești...”

Și un citat prin care subliniază concluziile:

„Noi trebuie să fim ca limba magnetică a unei busole. În orice poziție ne-ar întoarce viața, trebuie să rămânem întotdeauna îndreptați către Nordul credinței noastre. Căci altfel devenim marionete în mâna necazurilor, de care nu mai putem scăpa. Nu mai recunoaște direcția corectă... „Tot răul spre bine” – spune o vorbă înțeleaptă de pe la noi. Și bine spune. Nimic nu este fără sens pe lume, și toate sunt aranjate astfel încât, la final, din toate întâmplările amestecate și răvășite, ca din niște piese pe care le-am cărat toată viața în spate, să iasă un puzzle perfect. Un puzzle minunat de care să ne bucurăm ori de câte ori îl privim. Totul pe lumea aceasta este așa cum trebuie să fie, însă noi, cu

ochii distorsionați de miopia nepăsării și necredinței, nu putem vedea lucrarea lui Dumnezeu, chiar și în moarte sau în suferință.

Să învățăm să ne bucurăm cu puțin, de lucruri simple și adevărate, care nu trec niciodată și care vor rămâne veșnic în sufletele noastre. De un răsărit de soare, de o frunză care cade în calea noastră, de o ploaie de toamnă, de bucuria celor din jur. Doar atunci când vom renunța să ne plângem vom deveni cu adevărat împliniți. Și să știți, oricum este ea, viața e frumoasă, pentru că al ei creator este Frumosul. Și cei care veți spune că expresia atât de cunoscută „Viața e frumoasă” e doar un clișeu, iar că realitatea e cu totul alta, aveți dreptate. Viața nu e frumoasă, e minunată! Deschideți doar ochii și priviți în jur! Cu siguranță veți găsi un motiv să fiți fericiți! ”

Sigur, Dafina Bârcă este și un vechi și foarte bun cititor, pe alocuri ai impresia că te duce de mână, de exemplu, *Micul prinț*, și nu numai... scriitura se bazează pe firul narativ, pe claritatea dialogului, împodobirea metaforică fiind rară. Scopul autoarei fiind evident, de-a „povesti”, aplicat, cum funcționează credința în viața unor persoane/personaje lipsite de perspectivă, cum credința modelează și corectează destine aflate în degringoladă, pe marea mereu imprezicibilă și agitată a vieții...

Dar poate cel mai profund efect pe care lectura *Jurnalului* l-a avut asupra mea a fost „amintirea” unui episod, despre care, desigur știe orice trăitor în credință. Imaginea lui Ioan Ucenicul cel iubit, pe pieptul Mântuitorului. Și, nu după mult timp, Mântuitorul, arătându-i-Se după Învierea sa, aceluiși ucenic iubit Ioan. Dar cum? Ușor bătându-l pe umăr, nu vine în

fața sa, iar Ioan întorcându-se, cade ca mort... Ioan, care a stat pe pieptul Mântuitorului, nu „poate duce” dumnezeirea pe care „o vede”, a Domnului Înviat! Ce mi-a amintit, deci, lectura *Jurnalului din subterane*, a Dafinei Bârcă? Faptul că am scos din uz, din minte, din gândire, din purtare, din cotidian – frica firească de Dumnezeu – mai toți ne batem cumva cu El, pe umăr, prietenește, nu-i așa? Ori, Domnul cu adevărat Bun este și cu adevărat Dumnezeu! Prea rar sau aproape niciodată nu gândim la consecințele „micilor” noastre căderi cotidiene, care, zice *Jurnalul* Dafinei, pe bună dreptate, se adună drept destin, în trecerea noastră prin timp, și-n pregătirea noastră pentru veșnicie.

Despre acestea și altele ca acestea este *Jurnalul*, despre noi toți pasibil, oricând, să ajungem fizic sau moral, în subterane...

Mulțumesc, Dafina, pentru oportunitatea de-a scrie despre Jurnal.

Aduce roade. Merită citit.

Dr. fil. Liubița Raichici, poet

CARTEA I – O altfel de viață

Capitolul I

„Dragă caietule, tu de acum înainte vei fi jurnalul meu... Da, voi avea un jurnal, așa cum avea și *tata* când era tânăr... El spune că scria într-unul frumos, cu copertă de piele, cusută cu fir de aur... Dar eu o să te iubesc și așa, cu colțurile murdare și pătate... De mult te așteptam...

Azi dimineată, când te-am găsit printre cojile de banane uscate, mă pregăteam să te arunc din nou pe grămada din față, dar am observat că ești aproape gol. Doar primele trei coli erau mângălite ciudat și neîngrijit. Iar pe ultima pagină era un nume și o propoziție scrisă la furie și apăsă, încât cerneala trecuse prin foaie: *Nu îmi place școala!* Nu am înțeles ce a vrut să spună cu asta... M-am mirat tare de tot. (Aici foaia jurnalului era udă și de aceea nu am putut desluși ce scria)

Așadar, dragul meu jurnal, de astăzi vei fi prietenul meu și vei locui împreună cu mine. Acu' e seară, trebuie să ne culcăm... Nu îți face griji, ți-am făcut o copertă dintr-un ziar și te-am pus la înălțime, să nu ajungă soarecii la tine... Mâine dimineată ne trezim devreme, trebuie să prindem și primul metrou...”

.....

Cu această primă filă așternută cu un scris strâmb și chinuit, începe povestea noastră... În spatele rândurilor de pe hârtia mototolită și murdară a unui caiet găsit în gunoale ni se va deschide lumea unei copilării pe care

puțini dintre noi ne-am putea-o imagina. Povestea unei vieți ce nu cruță, a unui destin zbuciumat, și a unei cruci uriașe ce apasă pe umerii firavi de copil... O poveste ce poate fi adevărată.

.....

Capitolul II

„Jurnalul meu drag, iată... începe prima zi alături de tine. Acum m-am sculat și pregătesc masa împreună cu *tata*. Pâinea uscată o scot eu din ascunzătoare (știi doar, a stat azi-noapte împreună cu tine acolo), iar apa o aduce el de la izvorul de *sus*. Azi am găsit și niște cartofi la tomberonul de sub pasarelă. Sunt ei vechi, dar mai buni decât pâinea goală, așa zice *tata*.

Cine e *tata*? Chiar, de unde era să știi?!

Să îți povestesc până fierbe apa cu pâine...

Atunci când am început să vorbesc m-am trezit lângă *tata*... Niciodată nu am avut și o mamă. Pe atunci locuiam în altă parte, pe o altă stradă. Acolo am stat până când au venit niște oameni cu măști negre și ne-au scos afară... Chiar atunci *tata* voia să mă învețe să scriu, și până la urmă m-a învățat. A strâns bani și a cumpărat mai mulți frați de-ai tăi, care, mi-a spus, se numesc caiete, și un creion (a rămas din el doar un vârf, mic de tot, pe care abia îl mai pot ține în mână), și mi-a arătat literele, pe care zicea că alți copii le învață la ȘCOALĂ, adică acolo unde învață ei și unde pe mine nu mă va putea duce niciodată, pentru că suntem săraci acum...

Cred că și tu ai trecut pe acolo. Câteodată, când stau la metrou cu *tata*, trec și alți copii pe lângă noi. Ei au pantofi și ghiozdane colorate, și merg la ȘCOALĂ. Câteodată, *tata lor* îmi mai dă și mie câte o bomboană.

Și ce bună e! E dulce și are o hârtiuță colorată învelită în jurul ei!

Dar, vai! Tot stând de vorbă cu tine am pierdut vremea! Trebuie repede să ajung la stație. Vorbim diseară. Și, nu uita, tu ești singurul meu prieten...”

.....

